

og mest konsoliderede Selskab er i Stand til at betale, og have det gennemført over hele Linien, hindrer man nyttigt Arbejde i at komme i Gang. Og hvis man paa den anden Side siger, at Arbejderne aldrig skal have mere, end hvad de svage Virksomheder kan give, eller hvad der kan gives for Reparationsarbejder, gør man Arbejderne Uret. Derfor kan jeg ikke komme til andet Resultat, end at det bestaaende System er for stift, er uhandeligt, ubrugbart i det praktiske Liv, og derfor ønsker det radikale Venstre ogsaa at pege paa andre Veje ud af Vanskelighederne end denne bestandige Trækken-Tov mellem dem, der holder paa de højeste Lønninger, og dem, der holder paa de laveste. Det Pristal, vi har nu, er et Udtryk for Leveomkostningerne i langt højere Grad, end det er et Udtryk for Produktionsvilkaarene, men det Pristal, hvorefter et saa vigtigt Produktionsvilkaar som Arbejdslønnen sættes, burde i mindre Grad være et Udtryk for Leveomkostningerne, der i anden Omgang retter sig efter Produktionsvilkaarene, end for Produktionsvilkaarene, det vil sige Priserne paa Engros-Varer, Raavarer, baadé dem, der eksporteres, og dem, der indføres til Forarbejdning her i Landet. Jeg tror, den høje Regering vilde gavne det økonomiske Liv overordentligt, hvis den havde Øje for denne Side af Sagen og søgte en Ændring gennemført paa dette Punkt.

Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) mente, at hvis Lovforslaget blev gennemført, vilde Fagforeningerne, Arbejds sammenslutningerne, blive udsat for en saadan Rystelse, at man kunde vente, de vilde styrte i Grus, hvorefter vi risikerede at komme ind i Tilstande, der mindede om de kinesiske, der kendetegnedes ved, at Arbejderne stod sultne udenfor Porten og ventede, til Arbejdet blev tilkastet dem som et Naadsens Brød fra Arbejdsgiverne. Jeg tror nok, at det Billede, som det ærede Medlem opullede af Tilstande, som denne Lov skulde kunne fremkalde i 1927 i Kongeriget Danmark, havde meget lidt med Virkeligheden at gøre. Den meget høje Standard, som Arbejderbefolkningen hævder, og den Styrke, deres Organisationer har, er, tør jeg nok sige, saa underbygget, at de ikke falder for det Skrald, der her fremkaldes, absolut ikke; Fagforeningerne er stærkere end som saa. Men hvis man fra Regeringens Side tilstræber, hvad der undertiden synes at ligge i den højtærede Statsministers Ord, at komme bort fra Fagforeningerne og ud i en

Tilstand, der i alt Fald i sin Organisation minder om det, det ærede Medlem kaldte for kinesiske Tilstande, vilde jeg rigtignok betragte det som en Ulykke og som noget, man skal vogte sig for — men der er heller ikke Tale om, at det kan blive Følgen af dette Lovforslags Vedtagelse. Jeg tror imidlertid, vi maa bort fra det Fagforeningssystem, vi nu har, den Stivhed i Lønningssystemet, som hemmer Produktionen paa mange Omraader. Men den rette Fremgangsmaade vil ikke være at gaa tilbage til forladte Tilstande, hvilket Statsministeren synes at mene; vi maa frem til andre Tilstande, hvor Arbejderne bliver Medejere, Medledere af Virksomhederne, faar Andel i Udbyttet og bliver interesseret i det økonomiske Udbytte af deres Arbejde. Spørgsmaalene om Oprettelse af Havebyer, ogsaa med indtægtgivende Haver, om Jordens Udstykning og om Tilvejebringelse af forøgede Indtægter for den voksende Befolkning derigennem, at Landbruget ved Udstykning faar et større og mere lønnende Hjemmemarked, hvad der allerede nu mange Steder i vort Land betyder overordentlig meget for Landbruget, rummer et stort og vigtigt socialt Program, som det radikale Venstre gerne vil støtte, ja, gaa i Spidsen for. Men vi kan ikke dele Venstres Ønske om at ødelægge Fagforeningerne, saa lidt som vi med Arbejderklassen kan betragte Fagforeningerne som det sidste Ord i denne Sag; vi kan ikke gaa med til, at denne idelige Kamp mellem dem, der betaler Arbejdslønnen, og dem, der modtager den efter stive, skematiske Regler, skulde være en attraaværdig Samfundstilstand for et velordnet Samfund i Fremtiden, en Tilstand, som bør udvikles videre.

Den højtærede Minister mente, at der nu vilde komme Ro om Sagen; han udtalte, at der i vide Kredse af Befolkningen var stor Misfornøjelse med Loven, saaledes som den nu bliver praktiseret, og at det burde man se at komme bort fra. Hvis de Ændringer gennemføres, som den højtærede Minister her har foreslaaet, vil dette Ønske ikke blive opfyldt. Der er to Kategorier, to Grupper af Medborgere, som bidrager væsentligt til at nære Misfornøjelsen og den stadige Agitation om Arbejdsløshedsforsikringen. Den ene Gruppe er de uforstaaende, som man træffer blandt mange Landmænd og blandt mange erhvervsdrivende i vore Købstæder, de uforstaaende, som slet ikke aner, hvad det drejer sig om, og som synes, at det er ganske urimeligt, at Samfundet overhovedet skal beskæftige sig med dette, idet Arbejderne jo kan faa